

Arrest

nr. 261 087 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, als minderjarige vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn en die als minderjarige wordt vertegenwoordigd door haar ouders X en X, op 12 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, geboren op X 2020, dient bij monde van haar ouders op 7 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Gezien haar jonge leeftijd, wordt haar moeder P.A.S. in verzoeksters naam gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, P.P.L.I.(...), bezit de Colombiaanse nationaliteit. Je werd geboren op 28 juli 2020 in Sint Niklaas. Jouw ouders, P.A.S.(...) (O.V. xxx en C.G. X) en P.P.L.A.(...) (O.V. xxx en C.G. X) kwamen op 21 maart 2019 samen met jouw zus P.P.M.A.(...) (O.V. xxx) naar België. Ze zijn afkomstig uit Bogotá. Jouw moeder was werkzaam als sociaal leidster en ontving hierom bedreigingen van de Aguilas Negras. Omdat de situatie niet langer veilig was verlieten ze Colombia en kwamen ze naar België. Ze dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2019. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in naam van jouw zus als vergezellende minderjarige ingediend.

Op 6 mei 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun problemen. Op 17 december 2020 wordt deze beslissing gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 7 januari 2021 dienen jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. In Colombia kan je niet in veiligheid opgroeien want het is er immers niet veilig voor kinderen. Ze vrezen dat je ontvoerd kan worden en gezien hun eigen problemen wordt de kans bovendien nog vergroot dat je ontvoerd kan worden. Daarnaast vrezen ze dat je verkracht kan worden. Zo'n 3 jaar geleden vond er een poging tot verkrachting op de zus van jouw moeder door een vriend van de familie plaats. Er wordt gevreesd dat jou hetzelfde zal overkomen. Bovendien heb je last van een soort astma en is de behandeling in België beter. Je ouders willen jou een betere en veiligere toekomst geven.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming worden jouw geboorteakte, een attest voor zwangerschapsvergoeding, enkele medische documenten over jouw astma en artikels over de ontvoering van kinderen in Colombia neergelegd.

Op 19 april 2021 worden er nog enkele documenten m.b.t. de poging tot verkrachting van jouw tante en een uitprint van een WhatsApp conversatie bezorgd aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder P.A.S.(...) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van de verklaringen in jouw naam gedaan door jouw moeder wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond hebt.

De reden waarom je niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat de verklaringen met betrekking tot jouw gegronde vrees of het lijden van ernstige schade weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat jouw problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het

behoren tot een sociale groep). Uit de verklaringen van jouw moeder blijkt dat de problemen die ze vreest voornamelijk van gemeenrechtelijke en criminele aard zijn. Je moeder vreest dat je ontvoerd zal worden en dat je kans loopt verkracht te worden. Uit de verklaringen blijkt dat jouw moeder voor jou voornamelijk de algemene veiligheidssituatie vreest (CGVS, p. 5, 6).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat je bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Zo moet worden opgemerkt dat de ingeroepen vrees berust op loutere vermoedens. Jouw moeder vreest dat je ontvoerd kan worden omdat ontvoeringen nu eenmaal vaak voorkomen in Colombia en zeker in de regio waar jouw ouders afkomstig van zijn (CGVS, p. 5, 6). Dit is slechts een veralgemening. Echter volstaat dit niet om aan te tonen dat jij bij een terugkeer naar Colombia moet vrezen voor ontvoering, deze vrees moet immers in concreto aangetoond worden. Het volstaat niet dat ze verklaart dat zijzelf wel oprecht gelooft dat jij gevaar zal lopen. Dat de kans groter is dat jij ontvoerd gaat worden omdat jouw ouders reeds in het verleden problemen hebben gekend met de Aguilas Negras (CGVS, p. 7), kan niet worden gevolgd. Er werd immers geen geloof gehecht aan de problemen van jouw ouders met deze groepering (zie beslissing ouders toegevoegd aan het administratieve dossier). Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat de kans groter is dat jij ontvoerd gaat worden. Het louter hypothetisch aanhalen van een vrees is geen grond voor internationale bescherming.

De vrees dat je verkracht kan worden bij een terugkeer naar Colombia is eveneens gebaseerd op een louter vermoeden en is louter hypothetisch. Zo'n drie jaar geleden zou een vriend van de familie de zus van jouw moeder hebben proberen verkrachten (CGVS, p. 6). Jouw moeder kwam dit recent te weten en ze vreest nu dat dit jou ook kan overkomen. Vooreerst zijn er geen redenen om aan te nemen dat ook jij zal verkracht worden of dat deze man zal proberen jou te verkrachten. Gevraagd waarom jouw moeder dit vreest verwees ze naar de algemene situatie in Colombia maar haalde ze geen persoonlijke redenen aan (CGVS, p. 7). Jouw moeder stelt algemeen dat verkrachtingen vaak voorkomen in Colombia, zelfs van baby's (CGVS, p. 7). Bovendien is er een klacht ingediend tegen deze persoon en is een procedure hangende voor het gerecht in Colombia (CGVS, p. 6). Dat deze procedure lange tijd in beslag neemt (CGVS, p. 6) wil niet zeggen dat er geen actie ondernomen wordt en dat er geen hulp komt van de overheid. Waar jouw moeder niet snapt dat deze persoon vrij kan rondlopen moet worden opgemerkt dat hij in het verleden veroordeeld zou zijn geweest en zijn straf heeft uitgezeten (CGVS, p. 10), dat iemand (vervroegd) wordt vrijgelaten wil niet zeggen dat het gerecht zijn werk niet naar behoren doet. Internationale bescherming kan ook pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Mocht er al een reden zijn om aan te nemen dat ook jij het risico loopt om door deze man verkracht te worden, quod non, dan kan er worden aangenomen jij en jouw familie bescherming kunnen vragen in Colombia.

Wat jouw soort van astma betreft dient gezegd dat het feit dat de behandeling hier in België beter is dan deze in Colombia (CGVS, p. 7) geen reden is voor het toekennen van internationale bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat jouw moeder aanhaalt dat ze vreest dat bovenstaande ook een risico inhoudt voor jouw zus, M.A.(...) (CGVS, p. 6, 8). Echter dient te worden opgemerkt dat ze hierover tijdens haar eigen verzoek om internationale bescherming met geen woord over gerept heeft. Er werd nadrukkelijk gevraagd naar een vrees voor jouw zus M.A.(...). Jouw moeder verklaarde toen dat ze enkel de Aguilas Negras vreesde en verwees hieromtrent naar haar eigen problemen (CGVS moeder, p. 22, 23). Er werd niet aangehaald dat ze vreesde dat het in het algemeen niet veilig is om terug te keren naar Colombia en dat ze vreesde dat jouw zus ontvoerd zou kunnen worden. Gevraagd waarom ze deze vrees niet aanhaalde tijdens haar eigen verzoek, aangezien ze opwerpt dat ze deze vrees heeft voor haar beide dochters, verklaarde ze dat de focus op haar eigen problemen lag en verwees ze naar haar miskraam waar ze niet verder over zou mogen gepraat hebben (CGVS, p. 7). Echter werd haar nadrukkelijk gevraagd of ze nog iets vreesde voor haar dochter, hiermee geconfronteerd verklaart ze dat het een lange dag was geweest en dat ze toen ook nog niet wist van de poging tot verkrachting van haar zus (CGVS, p. 8). Deze verklaring kan niet overtuigen, immers had ze reeds de vrees voor ontvoering kunnen opwerpen. Deze vrees werd evenmin aangehaald in de beroepsprocedure voor de RvV tegen haar weigeringsbeslissing. Hoewel jij in de loop van deze beroepsprocedure geboren werd,

op 28 juli 2020, werd er geen concrete of persoonlijke vrees voor jou aangehaald. Gezien jouw moeder verklaart dat ze de vrees heeft voor beide dochters, kan verwacht worden dat ze deze reeds had aangehaald. Dat dit niet het geval is ondermijnt de nood aan bescherming. Ook jouw vader haalde deze problemen niet aan toen hem werd gevraagd of hij nog een andere vrees had voor zijn dochter naast zijn eigen problemen (CGVS vader, p. 16). Bovendien werd er geen verzoek om internationale bescherming in naam van jouw zus ingediend. Jouw moeder verklaart dat de advocaat verklaarde dat dit niet mogelijk is (CGVS, p. 7), maar dit kan niet overtuigen. Wederom wordt de nood aan bescherming ondermijnd. De vaststelling dat niet voor alle minderjarige kinderen in een gezin tegelijkertijd een persoonlijk verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, ondermijnt dan ook niet alleen de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging of risico op ernstige schade, maar doet ook het vermoeden rijzen dat de mogelijkheid om een persoonlijk verzoek in naam van één van de kinderen gebruikt wordt ten einde het recht op opvang, dan wel het verblijf op het Belgisch grondgebied, te verlengen.

Samenvattend wordt geoordeeld dat je het CGVS onvoldoende hebt kunnen overtuigen van het feit dat je een vrees hebt bij een terugkeer naar Colombia. Je toont bijgevolg niet aan dat je een gegronde vrees hebt voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval je zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die worden neergelegd kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw geboortakte en het attest voor zwangerschapsvergoeding tonen jouw identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. De medische documenten betreffende jouw astma tonen slechts aan dat je astma hebt maar voegen verder niks toe aan jouw asielmotieven. De artikels over ontvoeringen van kinderen in Colombia zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op jouzelf. De documenten betreffende de poging tot verkrachting van jouw tante tonen niet aan dat jij hetzelfde risico loopt. Evenwel tonen deze documenten aan dat er bescherming is in Colombia in het geval er een gemeenrechtelijk misdrijf tegen jou zou worden gepleegd, wat op heden niet werd aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het geen documenten van de fiscalia betreft maar van het Instituto Colombiano de Bienestar Familiar, de Colombiaanse jeugdzorg. De uitprint van de WhatsApp conversatie tussen jouw moeder en haar vader kan evenmin als bewijs aanvaard worden. Deze conversatie toont aan dat er contact is tussen beide maar voegt verder niks toe aan het relaas.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-

Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat er niet mee akkoord dat de vrees die werd uiteengezet in haren hoofde hypothetisch zou zijn. Zij stelt dat haar moeder immers erg gedetailleerd heeft uitgelegd wat zij voor haar vreest en waarom een terugkeer naar Colombia een ernstig gevaar inhoudt voor haar leven. Zij citeert hiertoe uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verder benadrukt zij dat haar moeder van dichtbij de verkrachtingspoging op haar zus, verzoeksters tante, heeft meegemaakt. Verzoekster wijst erop dat vrouwen en kinderen gevaar lopen in Colombia; niet alleen worden zij ontvoerd, maar ook de verkrachtingscijfers zijn niet meer te overzien.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij haar vrees op geen enkele wijze heeft onderzocht en op geen enkel ogenblik is nagegaan in welke omstandigheden zij in Colombia zal terechtkomen.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een

beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. In naam van verzoekster verklaart haar moeder dat het in Colombia niet veilig is voor kinderen. Zij vreest dat verzoekster kan worden ontvoerd en door hun eigen problemen omwille van haar werk als sociaal leider met de Aguillas Negras, meent zij dat het risico voor haar hoger is. Daarnaast vreest zij dat verzoekster kan worden verkracht. Zij haalt de poging tot verkrachting aan op haar zus, verzoeksters tante, zo'n drie jaar geleden door een vriend van de familie. Verder stelt zij dat verzoekster last heeft van een soort astma en dat de behandeling in België beter is. Verzoeksters ouders willen haar een betere en veiligere toekomst geven.

5.2. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat haar moeder doorheen haar verklaringen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal stelt terdege vast dat (i) de ingeroepen vrees dat verzoekster kan worden ontvoerd berust op loutere vermoedens nu het enerzijds slechts een veralgemening betreft en anderzijds omdat de beweerdde problemen van verzoeksters ouders met de Aguillas Negras ongeloofwaardig werden bevonden, (ii) de vrees dat verzoekster kan worden verkracht eveneens is gebaseerd op een louter vermoeden en zuiver hypothetisch is, (iii) het feit dat de behandeling voor verzoeksters astma hier in België beter is dan in Colombia geen reden is voor het toekennen van internationale bescherming, (iv) de vaststelling dat verzoeksters moeder in onderhavige procedure eenzelfde vrees inroept voor haar andere dochter, verzoeksters zus M.A., terwijl zij noch verzoeksters vader tijdens hun eigen beschermingsverzoek hier melding van hebben gemaakt hoewel er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, de nood aan internationale bescherming in ernstige mate relativeert, (v) het feit dat

geen beschermingsverzoek werd ingediend in naam van verzoeksters zus, doet vermoeden dat de mogelijkheid om een persoonlijk verzoek in naam van één van de kinderen wordt gebruikt om het recht op opvang dan wel het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen, en (vi) de documenten die worden neergelegd bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

5.3. De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging wordt ondernomen om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade voor verzoekster bij terugkeer naar Colombia, niet aannemelijk wordt gemaakt, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onjuist, onredelijk of ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij komt in wezen immers niet verder dan het volharden in een vrees, het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen van verzoeksters moeder en het tegenspreken van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een nuttig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Een enkele verwijzing naar de verkrachtingscijfers en ontvoeringen in Colombia, volstaat niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie immers niet dat meisjes en vrouwen in Colombia een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan geweld. Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat verzoekster een meisje is, volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Nu niet blijkt dat er sprake is van veralgemeend geweld ten aanzien van vrouwen waardoor elk meisje of vrouw louter en alleen omwille van haar geslacht het risico loopt daardoor te worden getroffen, moet het risico voor verzoekster aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt. In casu werd verwezen naar het gegeven dat er een aantal jaren geleden een poging was tot verkrachting van de zus van verzoeksters moeder door een vriend van de familie, maar in de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd waarom hieruit voor verzoekster geen gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico kan blijken.

De motieven van de bestreden beslissing worden door de Raad bevestigd en overgenomen.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekende partij om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoekende partij de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeksters moeder, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij de vrees van verzoekster op geen enkel ogenblik hebben onderzocht, niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in

aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters ouders verklaren dat zij afkomstig zijn uit Bogotá, de hoofdstad van het departement Cundinamarca, en dat zij naast Bogotá ook nog hebben verbleven in Sesquile en Mosquera, eveneens gelegen in Cundinamarca (map met landeninformatie, NPO P.A.S., p. 5; NPO P.P.L.A., p. 4-5).

Het departement Cundinamarca blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Er is in Bogotá sprake van een stevige neerwaartse trend in het aantal moorden, hoewel kan worden gelezen dat in mei 2021 het bureau van de ombudsman een nieuwe waarschuwing lanceerde voor het district Bogotá omtrent de aanwezigheid van illegale gewapende groeperingen in tien territoria van het district en twaalf aangrenzende gemeenten. Uit de landeninformatie blijkt evenwel niet dat er daarbij sprake is van een gewapend conflict in Bogotá of de rest van het departement Cundinamarca, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Eerder is er sprake van crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen zich financieren. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld heeft echter geen uitstaans met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in het departement Cundinamarca en in Bogotá in het bijzonder, sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het verzoekschrift wordt geen informatie aangebracht waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Bogotá en in het departement Cundinamarca in het algemeen, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder in haar naam werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid de vluchtmotieven in naam van verzoekster uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES